

2) Artikel 1 juncto artikel 2 van richtlijn 2000/78 staat in de weg aan een regeling als in het hoofdgeding aan de orde, op grond waarvan de nabestaande partner na het overlijden van zijn levenspartner niet een nabestaandenuitkering ontvangt zoals een nabestaande echtgenoot die zou ontvangen, terwijl naar nationaal recht het levenspartnerschap personen van hetzelfde geslacht in een situatie brengt die wat deze nabestaandenuitkering betreft vergelijkbaar is met die van echtgenoten. Het is aan de nationale rechter om na te gaan of een nabestaande levenspartner in een situatie verkeert die vergelijkbaar is met die van een echtgenoot die de nabestaandenuitkering op grond van de beroepspensioenregeling van de Versorgungsanstalt der deutschen Bühnen ontvangt.

(¹) PB C 224 van 16.9.2006.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 3 april 2008 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Köln — Duitsland) — 01051 Telecom GmbH/Deutsche Telekom AG

(Zaak C-306/06) (¹)

(Richtlijn 2000/35/EG — Bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties — Artikel 3, lid 1, sub c-ii — Betalingsachterstand — Bankovermaking — Datum vanaf wanneer betaling moet worden geacht te zijn verricht)

(2008/C 128/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: 01051 Telecom GmbH

Verwerende partij: Deutsche Telekom AG

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Oberlandesgericht Köln — Uitlegging van artikel 3, lid 1, sub c, punt ii, van richtlijn 2000/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (PB L 200, blz. 35) — Mogelijkheid voor schuldeiser om interest voor betalingsachterstand te vorderen — Begrip „ontvangst” van het verschuldigde bedrag door de schuldeiser — Nationale wettelijke regeling krachtens welke niet het tijdstip van bijschrijving op de rekening van de schuldeiser, doch het tijdstip van de door de schuldenaar gegeven betaalopdracht als tijdstip van betaling wordt aangemerkt

Dictum

Artikel 3, lid 1, sub c-ii, van richtlijn 2000/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties, dient aldus te worden uitgelegd, dat voor het vermijden of het beëindigen van de toepassing van interest voor betalingsachterstand bij een betaling bij wege van bankovermaking, vereist is dat het verschuldigde bedrag op tijd op de rekening van de schuldeiser is bijgeschreven.

(¹) PB C 249 van 14.10.2006.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 10 april 2008 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het House of Lords — Verenigd Koninkrijk) — Marks & Spencer plc/Her Majesty's Commissioners of Customs and Excise

(Zaak C-309/06) (¹)

(Fiscale bepalingen — Zesde btw-richtlijn — Vrijstelling met teruggaaf van voorbelasting — Onjuiste heffing tegen normaal tarief — Recht op nultarief — Recht op teruggaaf — Rechtstreekse werking — Algemene beginselen van gemeenschapsrecht — Ongerechtvaardigde verrijking)

(2008/C 128/11)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

House of Lords

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Marks & Spencer plc

Verwerende partij: Her Majesty's Commissioners of Customs and Excise

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — House of Lords — Uitlegging van artikel 28, lid 2, sub a, van de Zesde Richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1) — Bestaan van een communautair recht dat kan worden ingeroepen door de leverancier van een product („tea cakes”)

waarvoor de nationale wettelijke regeling een vrijstelling met teruggaaf van de betaalde belasting handhaaft — Btw die ten onrechte is betaald wegens onjuiste uitlegging van nationale regeling door bevoegde instanties — Toepassing van de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, waaronder het beginsel van fiscale neutraliteit — Mogelijkheid voor een particulier om zich op deze algemene beginselen te beroepen voor de terugvordering van ten onrechte geïnde bedragen

Dictum

1) Wanneer een lidstaat in het kader van artikel 28, lid 2, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, zowel vóór als na de wijziging van deze bepaling bij richtlijn 92/77/EEG van de Raad van 19 oktober 1992, in zijn nationale wettelijke regeling een vrijstelling met teruggaaf van voorbelasting voor bepaalde gespecificeerde leveringen of dienstverrichtingen heeft gehandhaafd, ontleent een onderneming die dergelijke leveringen of diensten verricht, aan het gemeenschapsrecht geen rechtstreeks werkend recht op toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde tegen het nultarief op deze leveringen of dienstverrichtingen.

2) Wanneer een lidstaat in het kader van artikel 28, lid 2, van de Zesde richtlijn (77/388), zowel vóór als na de wijziging van deze bepaling bij richtlijn 92/77, in zijn nationale wettelijke regeling een vrijstelling met teruggaaf van voorbelasting voor bepaalde gespecificeerde leveringen of dienstverrichtingen heeft gehandhaafd, maar zijn nationale wettelijke regeling onjuist heeft uitgelegd met als gevolg dat bepaalde leveringen of dienstverrichtingen die volgens de nationale wet in aanmerking hadden moeten komen voor de vrijstelling met teruggaaf van voorbelasting, zijn belast tegen het normale tarief, heeft een onderneming die dergelijke leveringen of diensten heeft verricht, op grond van de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, waaronder het beginsel van fiscale neutraliteit, recht op teruggaaf van de bedragen die voor deze leveringen of dienstverrichtingen ten onrechte van haar zijn gevorderd.

3) Het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van fiscale neutraliteit zijn weliswaar in beginsel van toepassing in een zaak als die in het hoofdgeding, doch worden niet geschonden alleen doordat terugbetaling wordt geweigerd op grond van de ongerechtvaardigde vrijstelling van de betrokken belastingplichtige. Het beginsel van fiscale neutraliteit verzet zich er echter tegen dat het verbod van ongerechtvaardigde vrijstelling alleen aan belastingplichtigen zoals „payment traders” (belastingplichtigen voor wie in een bepaald boekhoudjaar de in een later stadium ontvangen belasting meer bedraagt dan de betaalde voorbelasting) en niet aan belastingplichtigen zoals „repayment traders” (belastingplichtigen in het tegenovergestelde geval) wordt tegengeworpen, voor zover deze belastingplichtigen soortgelijke goederen hebben verkocht. De verwijzende rechter moet nagaan of dit in casu het geval is. Bovendien verzet het algemene gelijkheidsbeginsel, waarvan schending in fiscale zaken de vorm kan aannemen van discriminatie jegens ondernemingen die niet noodzakelijk concurrenten zijn, maar zich niettemin in andere opzichten in een vergelijkbare situatie bevinden, zich tegen discriminatie tussen „payment traders” en „repayment traders” die niet objectief gerechtvaardigd is.

4) Het bewijs dat de onderneming waaraan terugbetaling van de ten onrechte geheven belasting over de toegevoegde waarde wordt geweigerd, geen financieel verlies of nadeel heeft geleden, maakt geen verschil voor het antwoord op de derde vraag.

5) De verwijzende rechter moet volgens de regels betreffende de temporele werking van het in het hoofdgeding van toepassing zijnde nationale recht zelf uitmaken welke eventuele gevolgen de in punt 3 van het dictum van het onderhavige arrest vastgestelde schending van het gelijkheidsbeginsel voor het verleden heeft, en is daarbij gehouden tot eerbiediging van het gemeenschapsrecht en inzonderheid van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel dat hij erop moet toezien dat de door hem gelaste herstelmaatregelen niet in strijd zijn met het gemeenschapsrecht.

(¹) PB C 261 van 28.10.2006.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 3 april 2008
(verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rechtbank te Amsterdam — Nederland) — K. D. Chuck/Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Zaak C-331/06) (¹)

(Ouderdomsverzekering — Werknemer die onderdaan is van lidstaat — Socialezekerheidspremies — Verschillende tijdvakken — Verschillende lidstaten — Berekening van tijdvakken van verzekering — Pensioenaanvraag — Woonplaats in derde land)

(2008/C 128/12)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank te Amsterdam

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: K. D. Chuck

Verwerende partij: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Voorwerp

verzoek om een prejudiciële beslissing — Rechtbank te Amsterdam — Uitlegging van artikel 48 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2) — Ouderdomsverzekering — Berekening van verzekeringstijdvakken van onderdaan van lidstaat die in twee andere lidstaten heeft gewerkt — Woonplaats in derde staat op tijdstip van pensionering